

תת"ע 3787/10/18 - מדינת ישראל נגד קנבסקי דניאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3787-10-18 מדינת ישראל נ' קנבסקי דניאל
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדר

המאשימה

נגד

קנבסקי דניאל
ע"י ב"כ עו"ד מושיוב

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות, עבירה על סעיף 62(3) לפקודת התעבורה ועל תקנה 169ב לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 10.8.18, בסמוך לשעה 01:00, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב אליעזר פרי, בסמוך לכניסה למרינה של תל אביב וזאת בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקה שנערכה לו במכשיר "ינשוף", נמצאו בגופו 333 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף, כמות העולה על זו המותרת על פי חוק.

הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו וביום 14.3.19, נשמעו הראיות בתיק.

פרשת התביעה

עדת תביעה מספר 1, סמ"ר לירון בן נעים, מטעמה הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח הזמנה לדין ת/1, דו"ח עיכוב ת/2, דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות ת/3 ודו"ח פעולה, ת/4.

עד תביעה מספר 2, רס"מ שגיא קונטרוביץ, שהציג תעודת מפעיל מוסמך ומטעמו הוגשו המסמכים הבאים: טופס דין וחשבון, ת/5, פלטי בדיקות עצמיות וכיול תחילת משמרת, ת/6, פלטי בדיקות עצמיות וכיול סוף משמרת, ת/7, פלטי בדיקת "ינשוף", ת/8, תעודת בלון יחידה, ת/9.

כמו כן, הוגשו בהסכמה, המסמכים הבאים: כרטיס מכשיר, ת/10, תעודת עובד ציבור לעניין כיול ומסמכים נלווים, ת/11,

תעודת עובד ציבור לעניין ביקורת תקופתית ומסמכים נלווים, ת/12, תעודת בלון מספר צילינדר 817663, ת/13, תעודת בלון מעבדה מספר 606341, ת/14.

מסיכום הראיות שהוגשו והעדויות שנשמעו מטעם המאשימה, הרי שלפי גרסתה, השתלשלות העניינים הייתה כדלקמן:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל, נעצר לבדיקה שגרתית במחסום משטרת, על ידי עדת תביעה 1, כמפורט ב-ת/4 ולאחר שהריחה מפיו ריח אלכוהול, ביקשה ממנו העדה להיבדק במכשיר "נישוף".

בבדיקה ניתנה אינדיקציה חיובית לאלכוהול והעדה הודיעה לנאשם כי הוא מעוכב לצורך בדיקה במכשיר ה"נישוף", כאמור בת/3 - ת/4.

העדה ציינה כי היתה עם הנאשם כל העת, גם במהלך בדיקת ה"נישוף" שבוצעה לו על ידי ע"ת 2 והשגיחה עליו שלא יאכל, ישתה או יעשן כנדרש, כאמור בת/3, ת/4 ו-ת/5.

הנאשם נשאל והשיב, כי שתה שתי כוסות בירה במסעדה בה בילה לפני שנעצר ובהמשך, בשלב התחקור, הוסיף כי שתה גם צ'יסר וויסקי, לפני שיצא מהמסעדה.

העדה ערכה לנאשם מבחן ביצוע (בדיקת מאפיינים), בו נמצאו הממצאים הבאים: הנאשם התנדנד בעמידה, התנדנד במבחן הליכה על הקו, הסתייע בהרמת ידיו לצדדים ולא מנה בקול רם את הצעדים וצלח את מבחן הבאת אצבע לאף.

העדה ציינה כי מפיו של הנאשם נדף ריח של אלכוהול.

הנאשם נדרש להיבדק במכשיר ה"נישוף" והסכים להיבדק, כאמור בת/5 ו-ת/8.

בשעה 01:20, בחלוף 20 דקות משעת עצירתו, החל עד תביעה מס' 2, לבדוק את הנאשם בבדיקת ה"נישוף", כאמור בת/5 ו-ת/8.

הנאשם נבדק במכשיר "נישוף" מספר 020, אשר ביום 8.5.18, נבדק בבדיקה תקופתית ובבדיקת כיוול, כעולה מ-ת/10 - ת/14 ונמצא תקין.

על פי ת/8, נשף הנאשם 2 נשיפות תקינות ונמדדו בהן הערכים 336 ו- 333 מיקרוגרם.

העד ציין ב- ת/5, כי החליף פיה עבור כל נשיפה.

המכשיר קבע כי המדידה הייתה תקינה וציין את הערך הנמוך מבין השניים, 333 מיקרוגרם, כתוצאה הסופית.

עותק מ - ת/5 נמסר לנאשם, כנדרש והוא חתם על קבלתו.

בשעה 02:14, סיימו העדים את הטיפול בנאשם ושחררו אותו.

בתום פרשת התביעה ובטרם החלה להישמע פרשת ההגנה, טענה התובעת, כי במהלך כל הדיון, היה הנאשם עסוק בהתכתבות בטלפון הנייד וכאשר הנאשם נדרש על ידי בית המשפט להציג את ההתכתבות עם עדת ההגנה, בהמתינה מחוץ לאולם, התברר כי ההודעות כתובות ברוסית, אך הנאשם טען כי לא התכתב עם העדה, לגבי תוכן העדויות שנשמעו.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד להגנתו וסיפר כי אותו ערב, בילה עם חברתו בחתונה ובמהלך האירוע, שעה 1/2 ליטר בירה ולפני היציאה, שעה "צ'ייסר" של וויסקי.

הנאשם וחברתו החלו בנסיעה, כאשר הוא נוהג ברכב וכאשר נעצר על ידי העדה במחסום, מסר הנאשם כי נבדק ב"נשיפון" וכי נאמר לו כי הבדיקה אינה תקינה והעדה הורתה לו לעצור בצד ולדבריו, נטלה ממנו את מפתחות הרכב ואסרה עליהם להיכנס לרכב, על מנת לקחת את הטלפון הנייד.

בהמשך, מסר הנאשם כי תוחקר על ידי העדה ובוצעו לו מבחני ביצוע וניתן לו לדבר בטלפון עם עורך דינו, לפני בדיקת ה"ינשוף".

לגרסת הנאשם, כאשר הגיע שלב הבדיקה, העד הציג את עצמו, הסביר לו על ההליך, תדרך את העדה לרשום את שעת העצירה כ-"1:20" וביצע לנאשם 3 בדיקות, ביניהן הוחלפו פיות.

הנאשם טען כי ייתכן ולא עמד באופן יציב, כיוון שהוא סובל מכאבים ברגליים, בגלל מחלת הסכרת וכי העדה, הסבירה לו, כי אם לא הזריק אינסולין, האלכוהול לא יתפרק בגוף והדבר ידוע לה, בהיותה חולת סכרת בעצמה.

עוד טען הנאשם, כי במהלך הערב, עשה שימוש בספריי צמחים, שקנה באוקראינה, המכיל גם אלכוהול.

בהמשך, לשאלת הסנגור, מסר הנאשם כי שוחח עמו בטלפון, בשלב שבין מבחני הביצוע לבדיקת ה"ינשוף" לאחר שניגש לרכב ונטל את הטלפון שלו.

הנאשם נשאל והשיב כי במהלך מבחני הביצוע, העדה עמדה ורשמה בטפסים.

בחקירתו הנגדית, מסר הנאשם כי נעצר כ-10 דקות לאחר שיצא מהאירוע ולאחר בדיקת הנשיפון, התבקש על ידי העדה לצאת מהרכב ולא ניתן לו לגשת לרכב, עד לאחר התחקור הראשוני ולפני מבחני הביצוע.

הנאשם נשאל לגבי מבחני הביצוע והשיב כי הוא מתנדנד ומחליף רגליים, בגלל בעיות קשב וריכוז וכן, לא מנה בקול את הצעדים, בגלל שכאב לו הגרון ולדעתו, לא הסתייע בידיו.

הנאשם אישר כי הליך הבדיקה ב"ינשוף" הוסבר לו על ידי העד וכי הוחלפו 3 פיות.

לגבי הטענה כי העד הדריך את העדה באשר לשעה שיש לרשום בדו"ח, מסר הנאשם: "כן. הוא שאל אותה מה היתה שעת העצירה, היא אמרה לו ואז הוא אמר לה את שעת העברה".

הנאשם נשאל ואישר, כי העדה הייתה לצדו כל העת, למעט השלב בו דיבר עם עורך דינו בטלפון, בין מבחני הביצוע לבדיקת ה"ינשוף".

התובעת הקשתה על הנאשם לגבי השלב בו ניתן לו לשוחח עם עורך דינו והנאשם השיב כי ייתכן והוא מתבלבל, אך זכור לו שזה היה באמצע ההליך ולא בסופו.

הנאשם נשאל, אם כך, מדוע בחקירתה הנגדית של העדה, טען בפניה הסנגור, כי לא אפשרה לנאשם ולחברתו לגשת לרכב, עד לאחר בדיקת ה"ינשוף" והנאשם השיב "נכון.... היא לא נתנה לשנינו לגשת לרכב"- ראה עמוד 17 לפרוטוקול, שורות 11-15.

הנאשם נשאל אם יש לו מסמכים רפואיים לגבי היותו חולה סכרת, כפי שטען והשיב כי אין לו.

לגבי ההסבר שניתן לו על ידי העדה, לטענתו, אמר הנאשם כי הדבר ידוע לכל חולה סכרת, אך משנשאל על ידי התובעת, מדוע עם כך, נהג לאחר ששתה אלכוהול, השיב "לא ידעתי את זה עד שהיא אמרה לי. הייתי מופתע כשהיא אמרה לי" ובהמשך, הסביר כי ידע שפחמימות ואינסולין קשורים, אך לא ידע מהו פרק הזמן הנדרש לפירוק האלכוהול בגוף, על מנת שיוכל לנהוג.

הנאשם הוסיף, כי מיד לאחר עצירתו, הזריק לעצמו אינסולין וזאת ליד העדה.

לשאלת בית המשפט, מדוע נזכר כי לא הזריק אינסולין, בדיוק כאשר הבחין בעדה, השיב הנאשם: **במקרה שלי לא שלא הזרקתי אלא לא הזרקתי מספיק. לדעתי אני לא זוכר בדיוק את אותו רגע, כנראה יובש בפה משהו שגרם לי להרגיש שמשהו לא בסדר** וכאשר נשאל האם ברגע שראה את השוטרת נזכר שיש לו יובש בפה, השיב: **לדעתי זה לא קשור אחד לשני**.

לאחר עדות הנאשם, נכנסה לאולם עדת ההגנה, אנסטסיה מלצקיה ולאחר שהוזהרה כדין, נשאלה אם נכון שהנאשם שלח לה הודעות טקסט לגבי הדין והעדויות.

העדה השיבה בחיוב ובהמשך, כאשר שאל אותה הסנגור, מה כתב לה הנאשם על השוטרים, שאלה העדה את הסנגור, אם עליה להשיב לשאלה, גמגמה והתחמקה מלהשיב תשובה ישירה.

נוכח האמור, וויתר הסנגור על עדותה והכריז "אלו עדי".

עם זאת, במהלך סיכומיו, ביקש הסנגור להגיש את תווית הספריי, לגביו נטען כי הנאשם עשה בו שימוש ובהסכמת התובעת, נקבע כי התווית תסומן נ/1. לסנגור ניתנה ארכה של 7 ימים להגשת צילום התווית, כאמור בפרוטוקול, אך הוא נמנע מהגשתה.

דין והכרעה

לאחר שעינתי בראיות המאשימה ושמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ברע"פ 8135/07, אהוד גורן נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון בהרכב של שלושה שופטים כי: "אין מחלוקת שהינשוף מהווה מכשיר בדיקה אמין מבחינה ראייתית וראוי מבחינה חוקתית".

בפסקי הדין ת' **11893/07 ו- עפ"ת 10-04-25457, מדינת ישראל נגד עוזרי** (להלן - פס"ד עוזרי), שם נדונה באריכות אמינותו ומהימנותו של מכשיר ה"ינשוף", נקבע בשתי הערכאות כי מדובר במכשיר אמין וכאמור בפס"ד של בית המשפט המחוזי: "בצדק ציין בית משפט קמא כי למכשיר הינשוף עומדת חזקת אמינות, הניתנת לסתירה (עמוד 27 לפסק הדין). מסקנה זו נתמכה, בין היתר, באמור בפסק הדין הנ"ל בעניין גורן שבו נקבע כי "אין מחלוקת שהינשוף מהווה מכשיר בדיקה אמין מבחינה ראייתית וראוי מבחינה חוקתית" (פיסקה כ"ח לפסק דינו של כב' השופט א' רובינשטיין). מסקנה זו נובעת גם מן הדין עצמו (סעיף 64 לפקודה) שקבע את השימוש במכשיר נשיפה לבדיקת רמת האלכוהול (ראו: ע"פ 40202/07 מדינת ישראל נ' שלמה [פורסם בנבו] [ניתן ביום 4.6.2007]).

...הנה כי כן, מסקנתנו היא כי בדין קבע בית משפט קמא כי עומדת לו, לינשוף, חזקת אמינות. מעבר לכך, המדינה עמדה בנטל המוטל עליה גם בראיות נוספות שהביאה לעניין מהימנות המכשיר, אם מן הניסיון שנצבר בעולם בנדון ואם בחוות דעת המומחים שהביאה".

בעפ"ת **36780-06-11, גאון נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד הש' בן יוסף: "...וזאת כאשר כבר נקבעה ההלכה, שהמכשיר המדעי הזה שבו מדובר, הינשוף, על דרך הכלל הוא מכשיר המבצע כראוי את המשימה של בדיקת שכרות".

משנקבעה חזקת אמינותו של מכשיר ה"ינשוף", די בכך שניתן פלט בדיקה המציין כמות העולה על רף האכיפה הקבוע בחוק, ממכשיר "ינשוף" שעבר את הבדיקות התקופתיות הנדרשות ואת בדיקת הכיול טרם ההפעלה ונמצא תקין, על מנת לקבוע כי הנבדק עבר עבירה של נהיגה בשכרות.

במקרה שבנדון, לא כפרה ההגנה באמינותו או בתקינותו של מכשיר ה"ינשוף ומהמסמכים שהוגשו בהסכמה, עולה כי בתאריך 8.5.18, נערכו בדיקה תקופתית שגרתית ובדיקת כיול, למכשיר "ינשוף" מספר 020, על ידי רס"ב אבנר ברזילי. כעולה מ- 10/ת - 14/ת, המכשיר נמצא תקין.

ביום 9.8.18, בשעה 21:56, ביצע עד תביעה 2, בדיקת כיול בתחילת המשמרת למכשיר האמור והמכשיר נמצא תקין וביום 10.8.18, בשעה 06:52, ביצע בדיקת כיול בסוף המשמרת למכשיר האמור והמכשיר נמצא תקין.

על פי ת/5 ו-ת/8, זהו המכשיר בו עשה העד שימוש לצורך בדיקתו של הנאשם.

העד תיעד את הליך הבדיקה, כנדרש, ב- ת/8 ועותק מהמסמך נמסר לנאשם, אשר חתם עליו.

הסנגור טען בסיכומיו, בהסתמך על גרסת הנאשם ועדותו, כי בניגוד לאמור ב-ת/5 ו-ת/8, הרי שלנאשם נערכו 3 בדיקות ולא שתי בדיקות והסתרת הבדיקה הנוספת, פוגמת באמינות עד התביעה.

מעיון ב-ת/5, עולה כי הנאשם אכן נשף 3 פעמים למכשיר ה"ינשוף", כאשר במחזור הנשיפה הראשון, נשף פעם אחת בהצלחה ונמדד ערך של 336 מיקרוגרם לליטר אוויר נשוף ואילו במחזור הנשיפה השני, הייתה נשיפה פסולה אחת ולאחריה, נשיפה תקינה, בה נמדד ערך של 333 מיקרוגרם לליטר אוויר נשוף, שנקבע כתוצאה הסופית של הבדיקה. דהיינו, סך הכל 3 נשיפות.

לפיכך, אני דוחה טענת ההגנה, כי עד התביעה הסתיר או לא תיעד בדיקה נוספת וקובעת כי העד עשה רושם של מי שבקיא ביותר בתפעול המכשיר והליך הבדיקה, עדותו הייתה אמינה ולא נפל דופי בהליך בדיקתו של הנאשם.

בנוגע להליך הטיפול בנאשם, עד לבדיקה לעיל, הרי שגם הליך זה, נעשה באופן מקצועי ועל פי הנהלים.

הנאשם נעצר, נבדק בנשיפון ונכשל בו, עוכב לבדיקה והיה בהשגחת העדה כל העת, גם לגרסת הנאשם, למעט טענתו כי אפשרה לו לשוחח עם הסנגור, ללא השגחה, בשלב שלפני בדיקת ה"ינשוף".

בהקשר זה, הרי שבמהלך חקירתה הנגדית של העדה, טען בפניה הסנגור, כי לקחה את מפתחות הרכב מהנאשם, נעלה אותו ולא אפשרה לנאשם ולחברתו לגשת לרכב, עד לאחר הבדיקה - עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 15-21, בעוד שהנאשם העיד כי מיד לאחר מבחני הביצוע, ניגש לרכבו, נטל את הטלפון הנייד והתקשר לסנגור - עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 25-30.

ברי, כי מדובר בגרסאות סותרות - אם הרכב היה נעול והמפתחות אצל העדה, כיצד זה ניגש הנאשם לרכב ונטל את הטלפון הנייד ומתי עשה כן, האם בתום הבדיקה, כי שנטען בפני העדה, או לפני הבדיקה, כפי שטען הנאשם?

בהקשר זה יש להוסיף, כי העדה ציינה ב-ת/3, בעמוד שכותרתו "תחקור חשוד", כי "נתתי להנ"ל לדבר עם עורך דין לפני הענות על השאלות לפי בקשתו".

דהיינו, בניגוד לגרסאות הסותרות של ההגנה, הציגה התביעה גרסה ברורה ומתועדת ואני בוחרת לאמץ את גרסת העדה בנוגע לתזמון השיחה שבנדון.

באשר לטענת ההגנה, כי העדה כתבה את שעת העצירה, על פי מה שאמר לה העד, הרי שטענה זו הועלתה ונסתרה על ידי הנאשם עצמו, כפי שפורט לעיל. הנאשם עצמו העיד כי העדה היא שאמרה לעד את שעת עצירת הרכב, כאמור בעמוד 16 לפרוטוקול, שורות 22-23.

ממילא, חלפו 20 דקות מרגע עצירת הרכב, בשעה 01:00 ועד לתחילת הבדיקה במכשיר ה"ינשוף" ואין מדובר בפרק זמן קצר מדי, כפי שטען הסנגור.

כל טענות ההגנה, נסמכות למעשה על גרסת הנאשם ואין להן כל תימוכין בראיות כלשהן.

הנאשם לא הגיש כל מסמכים רפואיים לתמיכה בטענה כי הוא חולה סכרת ולא הגיש את תווית הספריי הנ"ל וטעמיו עמו. כמו כן, לא הוגשה כל חוות דעת, שיש בה כדי לקשור בין המחלה הנטענת, לתוצאות הבדיקה.

טענת הנאשם, לפיה, הזריק לעצמו אינסולין, לאחר עצירתו ובנוכחות העדה, לא הוצגה כלל לעדה במהלך חקירתה הנגדית ולעניין זה, נקבע בע"פ **71609/03 צברי נ' מדינת ישראל**, על ידי כבוד הש' ברלינר:

"ככלל, יש לעמת עד עם הנקודות הבעייתיות בעדותו. לכך נועדה החקירה הנגדית שהוכרה מאז ומעולם כספינת הדגל של השיטה האדברסרית. מטעם זה - אי הצגת שאלה במרבית המקרים, כמוה כהסכמה לדברי העד בנושא זה או אחר, או רצון מכוון שלא לאפשר לעד לתת הסבר מניח את הדעת לשאלה. התמודדות העד עם השאלה, הסבריו, אופן מתן העדות - הם המכשיר היחיד המצוי בפני בית המשפט בהכריעו בסוגיה הספציפית שבמחלוקת. משנשלל מבית משפט מכשיר זה - אין לצפות כי יסיק מסקנות לחובת העד ומהימנות גרסתו".

בספריו- **"על הראיות"**, חלק רביעי עמוד 1949 ו"**על סדר הדין בפלילים**", חלק שני כרך ב', עמוד 1574 כתב כבוד הש' קדמי:

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא... ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו."

תשובותיו של הנאשם לשאלות בית המשפט בסוגיה זו, היו אף הן בלתי אמינות, בלשון המעטה.

לפיכך, אני דוחה טענת הנאשם, לפיה הזריק לעצמו אינסולין, לאחר עצירתו על ידי העדה ולפני הבדיקה במכשיר ה"ינשוף".

כאמור לעיל, הנאשם שיקר לבית המשפט במצח נחושה, בנוגע להתכתבות שלו עם עדת ההגנה, במהלך דיון ההוכחות ומכאן, כי לא אוכל ליתן אמון בגרסתו, שגם לגופה, לא הייתה עקבית ואמינה, כפי שפורט לעיל ובוודאי, שאין כל מקום להעדיפה על פני ראיות התביעה ועדויות עדי התביעה, שהעידו באופן אמין, מקצועי ומהימן.

בנוסף, הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט אינו חייב להסתמך על בדיקה מדעית בלבד וכי ניתן להרשיע נאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, על פי ממצאי התנהגות.

ברע"פ **10284/07 רועי קדוש נ' מדינת ישראל**, נאמר:

"לא אחת קבע בית-משפט זה, כי אין ללמוד, כי קיומה של דרך הוכחה מדעית בדבר קיומו של אחוז אלכוהול

אסור בעת הנהיגה ברכב היא תנאי בל יעבור להרשעה בעבירה לפי סעיף 62 לפקודת התעבורה. נקבע, כי ניתן להוכיח נהיגה בשכרות אף ללא הסתמכות על בדיקה מדעית. כך למשל נקבע בר"ע 666/86 סאמי סודקי עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד מ (4) 463, בעמ' 467:

"העיון בהוראותיו של החוק ושל התקנות מלמד, כי המחוקק אכן קבע דרכי בדיקה מיוחדות, אשר להן חייב נוהג רכב להכפיף את עצמו בתנאים הקבועים בחוק ובתקנות שהותקנו מכוחו, והוא גם קבע אמות מידה לגבי אחוז האלכוהול, אשר אם התקיים אסורה נהיגת רכב אותה שעה. אולם, מנוסחו של הסעיף אין ללמוד, כי נקיטת דרך ההוכחה בדבר קיומו של אחוז אלכוהול אסור בעת הנהיגה ברכב (נשיפה, בדיקת דם או בדיקת שתן) היא תנאי-בל-יעבור להרשעה בעבירה על סעיף 62 לפקודה או על תקנה 26 לתקנות, וכי אין להרשיע אדם בנהיגה אסורה כאמור בסעיף 62(3) או בתקנה 26 על-פי ראיות אחרות המוכיחות את שכרותו." [ההדגשה הוספה - ס.ג.].

משמע, ניתן להוכיח שכרות בדרך שאינה מדעית על-פי מאפייני שכרות, אולם ברי, אפוא, כי ככל הרשעה בפלילים, על הרשעה כזו להישען על ראיות המוכיחות את השכרות מעל לכל ספק סביר..".

ברע"פ 2419/12 כהן נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' רובינשטיין:

"לאחר העיון אין בידי להיעתר לבקשה. שאלת אופן הוכחתו של כיוול הינשוף אכן תלויה ועומדת בפני בית משפט זה בעניין שרביט, לצורך מענה מחייב במישור המשפטי הרחב. ואולם, בענייננו מבוססת הרשעת המבקשת גם על נדבכים נוספים (בכללם, כאמור, ההודאה בשתייה, עדות המתנדב וההימנעות מהעדת עדי הגנה רלבנטיים לכאורה)".

ברע"פ 2420/12, מסלאחה נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' נאור:

"אשוב ואציין: קבילותו של מכשיר ה"ינשוף" איננה ממין העניין, ככל שבראיות התביעה די כדי להרשיע את המבקש גם בלעדיו. גם בבקשה שבפניי, אלו הם פני הדברים. המבקש הודה בשתיית כוס יין וחצי כוס בירה; הוא כשל בבדיקת המאפיינים; נדף ממנו ריח עז של אלכוהול. כפי שציין אף בית המשפט המחוזי, בכך די כדי להרשיעו, ואין קבילות ה"ינשוף" מעלה או מורידה".

ברע"פ 2964/12 חי נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' נאור:

"דין הבקשה להידחות. נסיבותיה דומות לבקשות אחרות מסוג זה שבאו בפני בית משפט זה לאחרונה ונדחו (ראו והשוו: רע"פ 2420/12 מוסטפא נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 3.4.2012), והפרשות הנזכרות שם). בפרט דומות נסיבות המקרה להחלטת השופט רובינשטיין ברע"פ 2419/12 כהן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 15.4.2012). בפרשות אלו כולן די היה בראיות התביעה כדי להביא להרשעת המבקש גם ללא צורך בבדיקת ה"ינשוף", ומשכך שאלת קבילותו איננה מעלה או מורידה. כך פני הדברים גם בענייננו. המבקש הודה בשתייתם של 4 משקאות אלכוהוליים, מפיו נדף ריח חזק של אלכוהול, ועד מטעמו העיד כי שתה

אלכוהול ברכב, בניגוד לעדותו של המבקש".

דהיינו, ניתן לראות כי בית המשפט העליון קובע בפסיקה עקבית כי די בכך שנהג הודה בשתיית משקה אלכוהולי טרם הנהיגה, בריח אלכוהול שנודף מפיו ובכך שלא העיד להגנתו או נמנע מלביא עדי הגנה רלוונטיים מטעמו, בכדי להרשיעו בעבירה של נהיגה בשכרות.

כפי שפורט לעיל, הנאשם הודה 1/2 ליטר בירה ו"צ'ייסר" וויסקי, עובר לנהיגה.

הנאשם נמנע מלהעיד את חברתו, לאחר שתדרך אותה בכל מהלך פרשת התביעה ושיקר בהקשר זה בבית המשפט.

מפיו של הנאשם נדף ריח אלכוהול והוא כשל במבחני הביצוע שנערכו לו, למעט במבחן הבאת אצבע לאף.

מכל האמור לעיל, בנוגע להליך הבדיקה של המכשיר טרם האכיפה והליך בדיקתו של הנאשם עצמו, כמו גם ממצאי התנהגות, הימנעות מהעדת עדת הגנה והודיה בשתיית משקה אלכוהולי עובר לנהיגה, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם נהג בשכרות, כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ט, 06 יוני 2019, במעמד הצדדים